

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

02 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Sandu Sergiu în numele inculpatului Dumbravă Nicolae, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Orhei din 23 martie 2016 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2016, în cauza penală privindu-l pe

Dumbravă Nicolae Dumitru, născut la 19 aprilie 1991,
originar și domiciliat în s. Lucașeuca, r-l Orhei.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 03.02.2016 – 23.03.2016;

2. instanța de apel: 19.04.2016 – 17.05.2016;

3. instanța de recurs: 15.07.2016 – 02.11.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei din 23 martie 2016, Dumbravă Nicolae a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e), f) Cod penal și în baza acestei legi a fost condamnat la o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 8 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a stabilit că, inculpatul Dumbravă Nicolae la data de 31 decembrie 2015, aflându-se în domiciliul său din s. Lucașeuca, r-l Orhei și avându-i în calitate de oaspeți pe Gaiduc Andrei Dumitru și Munteanu Alexei Gheorghe, ultimul este și vecinul lui, acționând de unul singur în scop de profit și sustragere deschisă a bunurilor altei persoane, în timp ce oaspeții se aflau în casă, a ieșit afară de unde a luat un topor, rezultat la ce acționând asupra lui Gaiduc Andrei prin atac însoțit de violență fizică, manifestată prin aplicarea mai multor lovituri cu pumnul în regiunea capului și amenințarea cu violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei prin intermediul toporului pe care la luat cu el în calitate de armă, i-a sustras în mod deschis lui Gaiduc Andrei, 1000 lei, 1000 ruble rusești, echivalentul a 260 lei și un telefon mobil de model „Philips S 308” la prețul de 1300 lei, cauzându-i părții vătămate un prejudiciu material în proporții considerabile în sumă totală de 2560 lei.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1. *Avocatul Godoroja Irina*, prin care a solicitat admiterea apelului declarat, casarea sentinței Judecătorei Orhei din 23 martie 2016 cu achitarea clientului său Dumbravă Nicolae.

În motivarea apelului avocatul a indicat că inculpatul Dumbravă Nicolae a recunoscut parțial vina ce i se impută și acesta a mers la domiciliul părții vătămate pentru a-i întoarce lucrurile, dar acesta nu era acasă. Ulterior, l-a găsit și ultimul refuza să primească bunurile înapoi. Gaiduc Andrei l-a sunat peste 3-4 zile și i-a comunicat să-i restituie bunurile, ceea ce a și realizat.

A considerat că, declarațiile părții vătămate Gaiduc Andrei urmează a fi apreciate critic de către Colegiul penal, deoarece acestea nu sunt veridice, și nu sunt confirmate de materialele dosarului, dar se combat.

Instigatorul conflictului a fost însăși partea vătămată și acesta nu a relatat despre faptul dat instanței.

A considerat că, suma prejudiciului nu este considerabilă pentru partea vătămată, deoarece acesta în Federația Rusă are salariu 800 dolari SUA, mama sa este angajată în câmpul muncii, și alte persoane la întreținere nu are.

Gaiduc Andrei minte și vis-a-vis de consumul de băuturi alcoolice, invocând că la Dumbravă Nicolae acasă nu a consumat băuturi alcoolice.

Declarațiile părții vătămate sunt contradictorii și acestea se combat de declarațiile martorilor acuzării și anume martorul Vasilița a comunicat că după ce i-a lăsat pe inculpat și partea vătămată în satul Lucașeuca a avut o altă comandă la Chișinău, pe când Gaiduc a invocat că, la șosea a venit taximetristul cu care a ajuns în Lucașeuca.

Martorul Munteanu Alexei a confirmat că instigatorul certii a fost partea vătămată Gaiduc Andrei.

Instanța de judecată a încadrat acțiunile lui Dumbravă Nicoale în baza art. 188 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal, punând la baza sentinței de condamnare declarațiile părții vătămate, neluând în considerație declarațiile martorului Munteanu Alexei care a invocat că inculpatul i-a aplicat părții vătămate câteva lovituri cu mâna peste față.

A considerat că, condițiile propice unei amenințări reale în speța dată lipsesc, dar declarațiile părții vătămate poartă mai mult un caracter imaginar, acesta neavând un pericol real pentru viața și sănătatea sa și inculpatul urma să răspundă nu pentru tâlhărie, ci pentru jaf.

Organul de urmărire penală nu a demonstrat scopul cupidat al lui Dumbravă Nicolae, astfel acțiunile lui Dumbravă Nicolae urmau a fi calificate în baza art. 151, 152, 166 Cod penal, sau o infracțiune de samovolnicie art. 352 Cod penal.

Referitor la folosirea toporului, Dumbravă Nicolae nu a avut intenția să-l folosească, deoarece chiar partea vătămată a declarat că a crezut că glumește, a conștientizat că inculpatul dorea să facă focul.

A solicitat casarea sentinței Judecătorei Orhei din 23 martie 2016 cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a lui Dumbravă Nicolae pe art. 188 alin. (2) lit. e), f) Cod penal.

3.2. *Avocatul Sandu Sergiu*, a solicitat admiterea apelului declarat, casarea sentinței Judecătorei Orhei din 23 martie 2016 în partea stabilirii pedepsei și aplicarea prevederilor art. 79, art. 90 Cod penal.

A considerat că sentința este nemotivată în partea stabilirii pedepsei reale, și a remarcat că la stabilirea pedepsei instanța de judecată nu s-a condus de prevederile art. 75 Cod penal, astfel, nu s-a luat în considerație nici gravitatea infracțiunii comise, nici personalitatea inculpatului, și anume, faptul că inculpatul a recunoscut fapta comisă, manifestând o evidentă căință în raport cu cele comise.

Partea vătămată nu are nici un fel de pretenții față de inculpat și acesta îi cere o pedeapsă nonprivativă de libertate. Dumbravă Nicolae i-a restituit benevol în câteva zile telefonul și mijloacele bănești lui Gaiduc Andrei.

Inculpatul Dumbravă Nicolae are la întreținerea sa 4 copii minori, concubina sa, părinții săi neîncadrați în câmpul muncii și un frate minor, astfel, privarea sa de libertate ar afecta grav familia sa de surse de existență

Mai mult, apărarea a invocat că inculpatul Dumbravă Nicolae de către Inspectoratul de Poliție de la domiciliul acestuia se caracterizează satisfăcător, având un comportament adecvat în societate, pe numele lui nu sunt parvenite careva plângeri în adresa poliției, anterior nu a fost sancționat penal, și nici contravențional, nu a fost observat în stare de ebrietate în locuri publice, la evidența medicului narcolog și psiholog nu se află.

A considerat că instanța de judecată la stabilirea pedepsei nu a aplicat eficient prevederile art. 61 și art. 75 Cod penal, or pedeapsa aplicată sub formă de închisoare nu este una echitabilă în raport cu fapta comisă, gradul de pericol social al acesteia, personalitatea inculpatului și circumstanțele excepționale referitor la persoana inculpatului cât și comportamentul acestuia după săvârșirea faptei, existente la caz.

Astfel, având în vedere faptul că inculpatul a reparat benevol, până la emiterea sentinței de condamnare, prejudiciul material cauzat prin infracțiune, a considerat că nu este rațional ca inculpatul să execute pedeapsa cu închisoare, or scopul pedepsei penale și anume restabilirea echității sociale, corijarea și reeducarea inculpatului pot fi atinse și fără izolarea reală a acestuia de societate, la caz fiind aplicabile prevederile art. 90 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2016, au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate de către avocatul Godoroja Irina și avocatul Sandu Sergiu în numele inculpatului Dumbravă Nicolae, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite de Dumbravă Nicolae încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Necătând la faptul că inculpatul Dumbravă Nicolae Dumitru nu și-a recunoscut integral vinovăția, vina acestuia în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, a fost dovedită prin probele administrate în cadrul cercetării judecătorești și verificate în cadrul instanței de apel, și anume:

- declarațiile părții vătămate Gaiduc Andrei;
- declarațiile martorului Maria Matus;
- declarațiile martorului Munteanu Alexei;
- declarațiile martorului Vasilița Iurie.

De asemenea, vina inculpatului a mai fost demonstrată și prin probele materiale care au fost verificate în cadrul instanței de apel, cum ar fi:

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 08 ianuarie 2016 (f.d. 22-26);
- procesul-verbal de ridicare din data de 08 ianuarie 2016, în care s-a fixat acțiunea de ridicare de la Gaiduc Andrei, a unui telefon mobil de model „Philips S 308” (f.d.13-15);

- corpurile delictive un topor din fier cu coada din lemn cu lungimea de 68 cm, care se păstrează în camera de păstrare a corpurilor delictive a IP Orhei și un telefon mobil de model „Philips S 308”, care a fost restituit pentru păstrare părții vătămate Gaiduc Andrei (f.d. 16, 18).

Instanța de apel nu a reținut argumentul invocat de avocatul Irina Godoroja cu privire la faptul că declarațiile părții vătămate Gaiduc Andrei urmează a fi apreciate critic de către Colegiul penal, deoarece acestea nu sunt veridice și nu sunt confirmate de materialele dosarului, or partea vătămată și martorii poartă răspundere penală pentru declarații mincinoase, pe când inculpatul nu poartă nici o răspundere pentru declarații false din care motiv instanța pune la baza sentinței de condamnare a lui Dumbravă Nicolae declarațiile părții vătămate Gaiduc Andrei și martorilor audiați în ședința de judecată, deoarece acestea coroborează cu celelalte probe anexate la materialele cauzei.

De asemenea, instanța de apel nu a reținut nici argumentul privind faptul că instigatorul conflictului a fost însăși partea vătămată, acesta mințând vis-a-vis de consumul de băuturi alcoolice, invocând că la Dumbravă acasă nu a consumat băuturi alcoolice, mai mult declarațiile acestuia sunt contradictorii și acestea se combat de declarațiile martorilor acuzării și anume martorul Vasilița a comunicat că după ce i-a lăsat pe inculpat și partea vătămată în satul Lucașeuca a avut o altă comandă la Chișinău, pe când Gaiduc a invocat la șosea a venit taximetristul cu care a ajuns în Lucașeuca.

Relatând cele invocate supra, instanța de apel a menționat că, verificând ansamblul de probe ce au fost administrate în conformitate cu prevederile de procedură penală, nu a depistat careva încălcări de procedură la acumularea probelor, sau încălcări a drepturilor și intereselor inculpatului, ceea ce denotă faptul că sunt respinse argumentele invocate de către avocatul inculpatului Dumbravă Nicolae.

Instanța de apel nu a reținut ca plauzibil nici argumentul invocat precum că instanța de fond eronat a interpretat declarațiile inculpatului, or potrivit art. 24 Cod procedură penală, părțile participante la judecarea cauzei au drepturi egale, fiind investite de legea procesuală penală cu posibilități egale pentru susținerea pozițiilor lor. Instanța de judecată pune la baza sentinței numai acele probe la cercetarea cărora părțile au avut acces în egală măsură. Părțile în procesul penal își aleg poziția,

modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane. Instanța de judecată acordă ajutor oricărei părți, la solicitarea acesteia, în condițiile prezentului cod, pentru administrarea probelor necesare.

Referitor la faptul că instanța de judecată a încadrat acțiunile lui Dumbravă Nicoale în baza art. 188 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, iar apărarea consideră că condițiile propice unei amenințări reale în speța dată lipsesc, dar declarațiile părții vătămate poartă mai mult un caracter imaginar, acesta neavând un pericol real pentru viața și sănătatea sa și inculpatul urma să răspundă nu pentru tâlhărie, ci pentru jaf, instanța de apel nu le-a reținut, ori de către organul de urmărire penală a fost pus sub învinuire în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, fiind condamnat în baza acestui articol de către instanța de fond la opt ani de închisoare în penitenciar de tip semiînchis legal și întemeiat.

Astfel, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului Dumbravă Nicolae care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite de acesta încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat în faza de urmărire penală și cercetare judecătorească.

În ceea ce privește argumentul invocat de avocatul Sandu Sergiu în numele inculpatului Dumbravă Nicolae cu privire la faptul că consideră necesar aplicarea la speța dată a prevederilor art. 79 și 90 Cod penal, instanța de apel nu l-a reținut deoarece instanța de fond a argumentat deplin poziția adoptată, atât din punct de vedere a cercetării în ansamblu a circumstanțelor cauzei, cât și din punct de vedere a prevederilor legale.

Totodată, instanța de apel a considerat că, la determinarea tipului și măsurii de pedeapsă, instanța de fond a ținut cont de prevederile art. 75-77 Cod penal, adică, de pericolul social al crimei comise de Dumbravă Nicolae, de gravitatea infracțiunii comise care se califică ca gravă, considerând că acesta poate fi corectat și reeducat fiind privat de libertate.

5. Avocatul Sandu Sergiu în numele inculpatului Dumbravă Nicolae, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea hotărârilor judecătorești în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri prin care lui Dumbravă Nicolae, să i se aplice în baza art. 79 alin. (1) Cod penal, o pedeapsă sub limita prevăzută de legea penală, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, invocând argumente similare celor invocate în cererea de apel declarată împotriva sentinței primei instanțe (f.d. 124-127).

6. Pe marginea recursului a depus referință procurorul din Procuratura de nivelul Curții Supreme de Justiție, care a solicitat respingerea acestuia, cu menținerea deciziei.

7. La data de 24 octombrie 2016, avocatul Sansu Sergiu în numele inculpatului Dumbravă Niciolae a depus o cerere cu privire la aplicarea în privința lui a dispozițiilor Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, prin care a

solicitat încetarea în faza de judecare a recursurilor ordinare a cauzei penale, pornită în privința lui în baza art. 188 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal, în legătură cu adoptarea legii sus menționate.

La fel, inculpatul consideră că dispozițiile Legii date pot fi aplicabile față de el, iar procesul penal este pasibil de a fi încetat în legătură cu intervenirea amnistiei deoarece:

- nu a fost condamnat pe viață;
- nu a comis cu intenție infracțiuni în locul de detenție;
- nu a săvârșit infracțiuni în locul de detenție;
- nu a săvârșit infracțiuni împotriva minorilor și de tortură;
- la data intrării în vigoare a Legii privind amnistia nu era cunoscut ca fiind violator fraudulos a regimului de executare a pedepsei;
- nu are absolut nici o sancțiune disciplinară și nu a comis careva concurs de infracțiuni.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele din dosarul cauzei, ținând seama de opinia expusă în referință, Colegiul penal consideră că recursul urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Reieșind din conținutul recursurilor declarate, instanța de recurs constată că avocatul inculpatului invocă drept temei de casare, erorile de drept prevăzute la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod penal, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dacă s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

În același timp, Colegiul penal constată din recursul declarat, că inculpatul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite, din care considerente Colegiul nu se va expune referitor la aceste aspecte, dar critică hotărârea instanței de apel în partea pedepsei și anume solicită să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

În urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului penal temeiul pentru recurs semnalat de către recurent și prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în prezenta speță, nu este incident pentru a interveni în sensul casării hotărârii atacate, în partea stabilirii pedepsei, deoarece instanța de apel și-a

motivată întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului imputat acestuia.

Instanța de recurs menționează, că în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

În același rând, Colegiul penal remarcă și prevederile art. 75 Cod penal, potrivit cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod.

Conform art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Sub aspectul prevederilor legale enunțate, Colegiul statuează că pedeapsa este echitabilă când impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Mai mult, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane. Practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. De asemenea, o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Totodată, instanța de apel, a luat în considerație că potrivit art. 16 Cod penal, infracțiunea comisă de Dumbravă N. face parte din categoria infracțiunilor grave, de persoana acestuia care se caracterizează nesatisfăcător la locul de trai, de circumstanțele atenuante – săvârșirea unei infracțiuni pentru prima dată, are la întreținere patru copii minori și circumstanțele agravante – săvârșirea infracțiunii în stare de ebrietate.

Colegiul penal consideră justificate și aprecierile instanței de apel privind modalitate de executare a pedepsei stabilite inculpatului, considerând că, cerința avocatului inculpatului privind aplicarea în privința inculpatului prevederilor art. 90 Cod penal, este neîntemeiată.

Tot aici, instanța de recurs reamintește că ulterior stabilirii pedepsei potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei (art. 75 Cod penal), ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutarea pedepsei aplicate vinovatului.

Suspendarea condiționată (art. 90 Cod penal), ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea, ca pe lângă stabilirea mărimii pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

O condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 din Cod penal, constituie concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa stabilită. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv are în vedere întreaga conduită a condamnatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecății, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

În acest context, instanța de recurs notează, că chiar și în cazul îndeplinirii condițiilor prevăzute de prevederile art. 90 alin. (1) Cod penal, nu se creează un drept pentru inculpat, ci doar se întrunesc circumstanțele necesare care constituie temei de drept pentru instanța de judecată de a decide, potrivit propriei convingeri, asupra oportunității suspendării executării pedepsei închisorii.

În decizia contestată, instanța de apel corect a concluzionat că scopurile pedepsei penale nu vor putea fi atinse, dacă se va dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii.

La data de 09 septembrie 2016 au intrat în vigoare prevederile Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Potrivit art. (1) alin. (1) al Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova „(1) Prezenta lege se aplică condiționat și exclusiv persoanelor bănuite, învinuite și inculpate care manifestă căință activă în cadrul procesului penal și celor condamnate care sînt caracterizate pozitiv pe parcursul executării pedepsei, perioadei de probațiune sau termenului de probă și sînt evaluate psihologic ca prezentînd risc de recidivă mediu sau redus, dacă aceste persoane cad sub incidența prevederilor art. 2-9, 11 și 12”.

Potrivit art. 10 alin. (1) lit. d) al Legii sus menționate „Prevederile art. 1-9 nu se aplică persoanei bănuite, învinuite, inculpate sau condamnate pentru una din infracțiunile prevăzute la următoarele articole din Codul penal nr. 985-XV din 18 aprilie 2002: ... art. 188 ...”.

La data de 24 octombrie 2016, avocatul Sandu Sergiu în numele inculpatului Dumbravă Niciolae a depus o cerere cu privire la aplicarea în privința lui a dispozițiilor Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, prin care a

solicitat încetarea în faza de judecare a recursurilor ordinare a cauzei penale, pornită în privința lui în baza art. 188 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal, în legătură cu adoptarea legii sus menționate.

Din materialele cauzei penale, Colegiul penal constată că inculpatul Dumbravă N. nu întrunește condițiile prevăzute la art. 1 al Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 și în privința lui nu pot fi aplicate dispozițiile legale deoarece infracțiunea, de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, conform art. 10 alin. (1) lit. d) al Legii menționate, face parte din categoria infracțiunilor asupra cărora nu se aplică amnistia.

Astfel, reieșind din cele susținute mai sus, Colegiul penal constată că, pedeapsa individualizată de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut de art. 61 alin. (2) Cod penal - restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpaților, cât și a altor persoane, iar argumentele invocate de către recurent sunt considerate neîntemeiate.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de către avocatul Sandu Sergiu în numele inculpatului Dumbravă Nicolae, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2016, în cauza penală în privința lui **Dumbravă Nicolae Dumitru**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțarea integrală la **23 noiembrie 2016.**

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan